

A Hét Verse

Szemethy Tamás tanár úr ajánlásával

Lator László

Piac

Forrástalan morajlás, kvarchomok-
permet neszez a lomb közt szakadatlan.
Valami színes bukdos, tántorog,
és elmerül egy mélyebb forgatagban.
Karak, nyakak, mellek mezítlenül,
emberi hangon jajgat egy talicska.
A szemet ez a késő nyári hő
káprázó képekkel nyugtalanítja.

Ez délies, csak zsírosabb világ,
vastag gyönyörrel habzó földi éden.
Izzadt füstölt, paprikás szalonnák
a súlyos nap kemencemelegében.
Nagy serpenyőkben hajnaltól ebéd-
időig hólyagos poklukra vetve
kövér hurkák, kolbászok, pecsenyék
érnek nagy karéj liha kenyerekre.

Káposzta, répa, hagyma, paprika,
a zöld alól világít már a sárga,
paradicsom pirosa omlik a
kék véraláfutásos padlizsánra.
Nyers, édes, csípős, kesernyés szagok,
mélyben, napon más-más tervet betöltő,
versengve sokasodó anyagok
özönlenek elő a sűrű földből.

Kertek fényes, testes gyümölcssei,
már viaszosra, ragacsosra érve,
méregzöld dinnye s hókás szentesi,
villog tükrös rózsás vagy sárga béle,
szeplős arany, bíbor, halvány, leves,
savanykás, kásás alma, hagymahajszín
körte, zöld ringló, sárga, vérekes
őszibarack és pozsgás héjú kajszin.

S már érzi is az ujj, a száj, az íny
a pihés, mézgás, édes hám alatti
hús megbolygatott hasadékain
a nedveket hirtelen felfakadni,
már érzi a sóvár, parázna bőr
a fénycsíkos, homályos szoba húsét,
már érzi, hogy dől rá mindenfelől
a lassú, síkos, ikrás gyönyörűség.